

Arrest

nr. 275 959 van 11 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 april 2022 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 april 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 20 november 2015 elk een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 14 juni 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoeken overeenkomstig de Dublinreglementering. Verzoekers worden op 12 september 2016 overgedragen aan de Franse autoriteiten.

1.2. Verzoekers keren op ongekende datum terug naar België, waar op 5 januari 2017 hun eerste kind wordt geboren.

1.3. Verzoekers dienen op 1 september 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 20 januari 2021 wordt verzoekers' tweede kind geboren in België.

1.5. Omwille van gezondheidsproblemen van hun jongste kind, dienen verzoekers op 24 september 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 5 oktober 2021 ontvankelijk verklaard.

1.6. Op 15 februari 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

1.7. Op 14 maart 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2020 werd ingediend en op data van 10.03.2021, 07.08.2021 en 10.08.2021 werd geactualiseerd door :

[G.D.] (R.R. [...])

Geboren te [...] op X

[G.S.] (R.R. [...])

Geboren op X

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[G.M.] (R.R. [...])

Geboren op X

[G.A.] (R.R. [...])

Geboren op X

Nationaliteit: India

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2016 met een beslissing van weigering van verblijf door met het bevel om het grondgebied te verlaten (26quater). Betrokkenen werden door onze diensten op 12.09.2016 gerepatrieerd naar Frankrijk. De duur van de procedure – namelijk vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de corona-pandemie als buitengewone omstandigheid die hen verhindert om terug te keren naar India. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers

maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het de Indiase autoriteiten vanaf 14.02.2022 de inreis-voorwaarden tot het Indiase grondgebied hebben versoepeld en dat reizen naar India aldus perfect mogelijk blijkt. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkenen naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Indische onderdanen vruchteloze pogingen hebben ondernomen om naar India terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkenen beroepen zich tevens op de algemene situatie in India (waar er door de coronamaatregelen een economisch bloedbad plaatsgevonden zou hebben, waar de bevolking er voor een groot deel letterlijk honger zou lijden en waar enkel de economisch sterkeren er in zouden slagen om te overleven). Echter, deze verwijzing naar de toestand in India kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen enkel persoonlijk bewijs leveren dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij door een terugkeer letterlijk in de hel zouden belanden, zonder enig economisch perspectief en dat zij in mensionwaardige omstandigheden terecht zullen komen. Zij wijzen erop dat zij geen opvang hebben in India en dat iedereen uit hun omgeving het meer dan hard genoeg zou hebben om zichzelf staande te houden. Hun dochters zouden hierdoor onmenselijke ontberingen moeten lijden. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 19 jaar voor mevrouw en ruim 24 jaar voor mijnheer in India en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt dat zij nog over een ruim familiaal netwerk in India beschikken, bestaande uit hun ouders, een broer en zus van mevrouw en de broer van mijnheer. Betrokkenen leggen geen enkel stuk voor waaruit zou moeten blijken dat deze familieleden zich in preciaire omstandigheden bevinden. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen letterlijk in de hel terecht zouden komen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochters in België geboren zijn en dat zij India niet kennen. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met India hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in India niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in India zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met India. Verzoekers hebben immers de Indische nationaliteit en zijn in India geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Indische taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben

gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij zware afstanden moeten afleggen om bij de bevoegde Belgische diplomatieke post te geraken. Zij wijzen er op dat hun situatie fundamenteel anders zou zijn omwille van hun lange afwezigheid uit India, hun gebrek aan accommodatie en de heersende pandemie. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te New Delhi of het Belgische consulaat-generaal te Mumbai. Gezien dit feit voor alle Indische onderdanen geldt, waar zij ook wonen te India, kan dit niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk zou zijn om zich naar de ambassade of het consulaat-generaal te begeven, ondanks de afstand. Wat betreft hun bijzondere situatie wijzen we er op dat mevrouw in het bezit is van een geldig Indisch paspoort waarop een domicilieadres in India vermeldt staat. Daarnaast wijzen we er op dat zij over een ruim familiaal netwerk beschikken in India waarop zij eventueel een beroep kunnen doen. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hun familieleden zich in precare levensomstandigheden bevinden omwille van de corona-pandemie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter hier ononderbroken scholing zou genieten en dat zij bij een terugkeer naar India een onherstelbare leerachterstand zou oplopen door de verandering naar een totaal verschillend schoolsysteem. Allereerst dienen we er op te merken dat hun dochter de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Pas vanaf 01.09.2022 zal hun dochter de leerplichtige leeftijd bereiken. Aangezien hun dochter haar leerplicht en basisonderwijs nog dient op te starten, wordt een onherstelbare leerachterstand bij een terugkeer dan ook niet aannemelijk gemaakt. Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties heeft - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op dat, wat betreft artikel 6 van het IVRK, betrokkenen niet aantonen dat India niet de mogelijkheden van ontwikkeling van hun kind in de ruimste zin kan waarborgen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun dochter geschaad zal worden door een terugkeer naar India. We merken op dat hun dochter nog zeer jong is, namelijk vijf jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij hier een groot sociaal netwerk heeft opgebouwd. Integendeel, uit de voorgelegde attesten blijkt dat zij hier enkel naar de kleuterschool gaat. Er wordt niet aangetoond dat zij deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. We stellen dus vast dat hun dochter buiten haar ouders geen sociaal netwerk opbouwde, dat zij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten en dat hun dochter op schools vlak haar basisonderwijs nog dient aan te vangen. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar India het belang van hun dochter schaadt en dat hun dochter in India niet kan opgroeien in een veilige en stabiele

omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de medische problemen in hoofde van hun jongste dochter. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende stukken voor: een verslag neonatologie dd. 16.03.2021 van dr. [G.] een attest van dr. [Ga.] dd. 16.03.2021, een medisch attest dd. 19.07.2021 van dr. [S.], een consultatieverslag dd. 13.04.2021 van dr. [S.], een opnameverslag dd. 21.06.2021 van dr. [A.] en twee consultatieverslagen dd. 12.07.2021 van dr. [A.]. Echter, op basis van al deze attesten dienden betrokkenen op 24.09.2021 een aanvraag 9ter in. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op 15.02.2022 omdat de nodige medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst. We verwijzen in dit kader naar het artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling voorziet dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard in het kader van een aanvraag 9bis. Het motief dat steunt op artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet kan op zichzelf genomen reeds volstaan als redengeving voor het niet aanvaarden van verzoekers gezondheidstoestand als buitengewone omstandigheid (RVV, arrest 244999 van 27 november 2020).

De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM, ter bescherming van hun in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In India, daartegen, zo blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure, beschikken ze nog over een ruim familiaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun een tiental getuigenverklaringen voorleggen. Hieruit blijkt echter niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar India uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het

EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de concrete tewerkstellingsmogelijkheden van mijnheer bij een werkgever voor wie hij reeds in het verleden tewerkgesteld was. Dit element kan echter niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel toegestaan werd zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 14.04.2016 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafrechtelijke veroordelingen hebben en dus geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2015 ononderbroken in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een uitzonderlijke integratie, dat zij zich aardig uit de slag zouden kunnen trekken in het Nederlands, dat zij geen problemen zouden hebben met het correct opvolgen van afspraken en papierwerk, dat zij volledig zouden beantwoorden aan de normen die de autochtone Belgische bevolking zou hanteren voor een harmonieus samenleven in dit land, dat zij blijk gegeven zouden hebben van een grote inzet, dat zij zich reeds vijf jaar zouden inzetten om zich de taal en de leefgewoonten eigen te maken, dat zij tien getuigenverklaringen voorleggen evenals de arbeidskaart C van mijnheer, zijn arbeidsovereenkomst, een werkbeloofte, het Kind -en Gezin boekje van hun dochter [M.], enkele schoolfacturen en een verklaring van de peuter juf inzake [M.]) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.8. Eveneens op 14 maart 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [G.D.]
geboortedatum: 12.08.1996
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

*Betrokkene dient vergezeld te worden door:
[G.A.], geboren op 20.01.2021, nationaliteit: India*

[G.M.], geboren op 05.01.2017, nationaliteit: India

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

en

“De heer:

*Naam, voornaam: [G.S.]
geboortedatum: 23.09.1991
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: India*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat duidelijk is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij zijn van mening dat er sprake is van een manifest gebrek aan motivering en van een kennelijke appreciatiefout.

Zij verduidelijken hun eerste middel als volgt:

“[...] Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2015 in België verblijven, werkwilg zijn, een werkbefolte voorleggen, een grote vrienden- en kennissenkring hebben en Nederlands spreken

Dat de bestreden beslissing geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen die door verzoekers werden aangehaald en verweerder onvoldoende voorafgaand een onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen in het dossier van verzoekers.

Immers, betreffende de doorgedreven integratie van verzoekers, hun jarenlange verblijf, kans op tewerkstelling, goede Nederlandse talenkennis, enz. wordt door verweerder louter opgeworpen dat deze elementen betrekking zouden hebben op de gegrondheid en in deze fase niet zouden worden behandeld. Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, de geboorte van hun kinderen en het schoollopen van hun oudste dochter en hun zekerheid op tewerkstelling.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004 de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïmagineerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geïmagineerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen; Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004'van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]"(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers dan ook niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State. Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen in 2015, hun twee kinderen hier geboren zijn en de oudste hier schoolloopt en enkel lessen gevolgd heeft in het Nederlands, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn.

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België en de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheidsfase.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

[...] Tweede onderdeel: betreffende de geboortes van hun dochters in België en het schoolgaan van het oudste kind van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing opmerkt dat het feit dat verzoekers kinderen in België zijn geboren en sinds hun geboortes België niet verlaten hebben en dus geen enkele band hebben met het land van herkomst van hun ouders, niet kan worden aanvaard nu ze via hun ouders een band met India hebben.

Dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat er 'van uit gegaan mag worden' dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Indische taal en cultuur hebben bijgebracht en verzoekers het niet aannemelijk zouden gemaakt hebben dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in India niet zouden kunnen aansluiten op school.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoonde dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die zeer goed Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kinderen hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering in de bestreden beslissing als zouden verzoekers het niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun kinderen een zodanige taal -en culturele achterstand zouden hebben dat zij in India niet zouden kunnen aansluiten op school, is geen afdoende motivering.

Immers, indien verzoekers dienen terug te keren naar het land van herkomst, zal dit steeds gepaard gaan met het afbreken van een schooljaar.

Dat de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises . . qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période . . qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder genoegzaam op de hoogte is van het schoolgaan van het oudste kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag, doch hiermee geen rekening heeft getoond.

Dat de bestreden beslissing dan ook geenszins voldoende gemotiveerd is, nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers oudste kind schoolloopt in België en het in het belang van dit kind geenszins redelijk verantwoord is dat zij haar onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan zij de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen en waar zij zelfs nog nooit geweest is!

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd.

[...] Derde onderdeel: betreffende de eventuele verhuis van de kinderen naar India

Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoekers de belangen van hun kinderen geschaad hebben door zich te nestelen in illegaal verblijf en er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de kinderen over voldoende aanpassingsvermogen beschikken om zich in India aan de taal en het onderwijs aan te passen.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk heeft gesteld dat het hoger belang van het kind niet terzijde kan worden geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat zij illegaal in het Rijk verbleven (RvV, 5 januari 2022, nr. 266.273).

Door een dergelijke houding aan te nemen, heeft verweerder dan ook geenszins het dossier van verzoekers onderzocht in het licht van het belang van de kinderen.

Bovendien kan er geenszins zomaar vanuit gegaan worden dat de kinderen over voldoende aanpassingsvermogen beschikken en zij bij hun verhuis naar India geen psychische en psychologische schade zouden ondervinden.

Uit een Nederlandse onderzoek van drs. Kalverboer en Zijlstra blijkt immers dat kinderen, na een verblijf van 5 jaar of langer in Nederland, psychische en psychologische schade lijden in geval van een terugkeer naar het land van herkomst.

Bij een terugkeer naar het land van herkomst, wordt er vrijwel nooit voldaan aan de voorwaarden voor de ontwikkeling van de kinderen en dit vanwege volgende aspecten :

- de veelal ongunstige geschiedenis van de kinderen en hun gezin in het land van herkomst*
- de gehechtheid van de kinderen aan de Nederlandse cultuur en samenleving en het verlies aan ontwikkelingsperspectief*
- de persoonlijke (ontwikkelings-)problematiek van veel kinderen*
- de persoonlijke (psychiatrische) problematiek van de ouders en hun opvoedingsmacht die ertoe leidt dat zonder opvoedingsondersteuning de (belangen van) de kinderen verwaarloosd worden*
- de ervaringen van het gezin tijdens de zeer lange, onzeker makende (asiel-)procedure waardoor het gezin nog kwetsbaarder is dan bij binnenkomst in Nederland*
- de onzekere situatie die de kinderen en hun gezin in het land van herkomst te wachten staat met betrekking tot de essentiële voorwaarden als verzorging, opvoeding, levensonderhoud, educatie en sociaal culturele omstandigheden.*

Een besluit tot terugkeer naar het land van herkomst maakt vrijwel nooit een einde aan de existentiële bestaansonzekerheid van de kinderen omdat ze opnieuw naar een voor hen onbekende onzekere situatie gaan.

Vrijwel altijd is er sprake van een ontwikkelingsbreuk. Kinderen leiden een groot verlies omdat het perspectief in het land van herkomst doorgaans somber is.

Vele kinderen lijden schade omdat adequate behandeling en hulpverlening in het land van herkomst op papier misschien wel, maar in de feiten niet beschikbaar is.

Conclusie van het onderzoek is dan ook dat de schade die kinderen zullen ondervinden bij een terugkeer, buitengewoon nadelig is en in de verste verte niet in verhouding staat met het beoogde doel.

Er wordt door de overheid dan ook geen rekening gehouden met de psychologische en psychische schade, waarbij het kind afscheid moet nemen van zijn dromen, verwachtingen en idealen, wat het als zeer onrechtvaardig aanziet. Het kind voelt zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen door de samenleving waarin het zo lang geleefd heeft en waar het is opgegroeid, wat desastreuze gevolgen heeft voor het zelfbeeld.

De kans op ontwikkeling in het land van herkomst dan ook zeer klein door deze identiteitsbreuk die optreedt en de afwezigheid van ontwikkelingsmogelijkheden (dr. M.E. Kalvervoer en dr. A.E. Zijlstra, 'De schade die kinderen oplopen als zij na langdurig verblijf in Nederland gedwongen worden uitgezet', Rijksuniversiteit Groningen, 2006, zie <https://www.defenceforchildren.nl/images/20/274.pdf>).

Ook voor de kinderen verzoekers – die sinds hun geboorte ononderbroken in België verblijven – zou een terugkeer naar het land van hun ouders, dat zij nog nooit hebben bezocht en waar zij niemand kennen, leiden tot psychische en psychologische schade.

Tenslotte beklemt ook het Kinderrechtencommissariaat dat het noodzakelijk is om maatregelen uit te vaardigen zodat kinderen die reeds 3 of 4 jaar of langer in België wonen en voor hun 18e verjaardag een onderwijs traject begonnen zijn, verder in België moeten kunnen verblijven (zie <https://www.kinderrechtencommissariaat.be/advies/recht-op-onderwijs-voor-kinderen-op-de-vlucht>).

Aangezien de kinderen van verzoekers in België geboren zijn, sinds hun geboorte in België verblijven en de oudste hier naar school gaat, dient hiermee terdege rekening gehouden te worden.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van een kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen zou veroorzaken.

Dat verzoekers daarentegen wel hebben aangetoond wat de schadelijke gevolgen zouden zijn voor hun kinderen in geval van een verhuis naar India.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Alle aangebrachte gegevens zijn hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze behandeld.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekers aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen en dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staats-secretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de (gemachtigde van de) bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.5. In de eerste bestreden beslissing oordeelt verweerder dat verzoekers aan de hand van de in hun aanvraag aangebrachte gegevens niet hebben aangetoond dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoekers voeren in een eerste onderdeel van het middel aan dat verweerder niet met alle elementen afdoende rekening heeft gehouden. Zij wijzen op hun doorgedreven integratie, hun jarenlange verblijf in België, hun kans op tewerkstelling en hun goede kennis van het Nederlands. Zij zijn van mening dat deze elementen wel degelijk een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en deze niet enkel in de gegrondheidsfase mogen worden behandeld. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad van State.

De Raad merkt allereerst op dat een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat de elementen van lang verblijf en integratie in België in rekening zijn gebracht. Verweerder oordeelde evenwel dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend en deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De Raad kan slechts benadrukken dat een goede integratie en de duur van het verblijf in België het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure enkel eenvoudiger kan maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie in regel niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde integratie tijdens hun jarenlange verblijf in het Rijk niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het*

zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ook in het arrest van de Raad van State waaruit verzoekers citeren (RvS 22 september 2004, nr. 135.090) wordt aangegeven dat het feit dat een vreemdeling aangeeft goed te zijn geïntegreerd op zich niet leidt tot de conclusie dat er een hinderpaal bestaat voor deze vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het feit dat in dit arrest, dat werd geveld naar aanleiding van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, daarnaast wordt opgemerkt dat wanneer deze terugkeer tot gevolg heeft dat activiteiten die in het algemeen belang worden gesteld of engagementen die reeds werden aangegaan ten aanzien van de publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld moeten worden onderbroken er wel sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden, leidt niet tot het besluit dat verweerder in voorliggende zaak enig nuttig gegeven uit het oog verloor of onterecht stelde dat de elementen van lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken en behoren tot de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Hierbij moet worden opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet hebben aangegeven dat zij nog activiteiten hadden die zij in het algemeen belang stelden of dat zij engagementen aangingen die op zich een belemmering konden vormen om terug te keren naar hun land van herkomst om volgens de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Uit hun bemerking dat zij *"een zekerheid op tewerkstelling"* hebben eens zij legaal in België kunnen verblijven, blijkt niet dat zij actueel een activiteit uitoefenen waardoor zij niet kunnen terugkeren naar India voor het indienen van de aanvraag.

Het gegeven dat de Raad van State in een individueel geval (RvS 30 april 2003, nr. 118.953), opnieuw in het raam van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en zonder nadere argumentatie, oordeelde dat *"op het eerste gezicht de elementen van integratie niet onbelangrijk zijn bij de beoordeling van de ontvankelijkheid en de eventuele gegrondheid van de aanvraag"* houdt niet in dat verweerder niet zou mogen uitgaan van de vaststelling dat gegevens die wijzen op een integratie in beginsel de terugkeer van een vreemdeling naar zijn land van herkomst om er zich administratief in regel te stellen niet belemmeren.

Verzoekers stellen verder dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer naar India slechts tijdelijk zou zijn, omdat er geen enkele verplichting is om via de reguliere procedure vanuit het land van herkomst effectief een machtiging tot verblijf af te leveren. Zij maken hiermee niet aannemelijk dat verweerder verkeerd heeft gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. Bovendien gaan verzoekers hiermee in op een hypothetische situatie.

De Raad kan niet vaststellen dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met het langdurig verblijf en de elementen van integratie van verzoekers of dat hij kennelijk onredelijk optrad door geen buitengewone omstandigheid in deze gegevens te ontwaren.

2.7. In een tweede onderdeel van het middel benadrukken verzoekers dat hun kinderen in België zijn geboren en dat hun oudste kind hier naar school gaat.

Uit een simpele lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze elementen eveneens in rekening heeft gebracht. Hij oordeelde echter dat het loutere feit dat de kinderen in België zijn geboren niet automatisch enig recht op verblijf met zich meebrengt en dit een terugkeer naar het land van herkomst nog niet bijzonder moeilijk maakt. Hij wees er verder op dat de kinderen, via hun ouders, wel degelijk een band met India – en met de Indische taal en cultuur – hebben en niet blijkt dat ze er niet kunnen aansluiten op school. Hij motiveerde dat het oudste kind nog niet de leerplichtige leeftijd heeft bereikt en dat zij het basisonderwijs nog dient op te starten, zodat niet blijkt dat zij bij een terugkeer een onherstelbare leerachterstand zou oplopen. Nog merkte hij op dat verzoekers het bewijs niet leverden dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en niet blijkt dat het kind een gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft. Hij was van mening dat, gelet op de jonge leeftijd van het kind, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat het nog over een voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan de taal – waarvan het al minstens noties heeft – en het onderwijs in het land van herkomst. Om deze redenen werd de scholing van het oudste kind evenmin aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers stellen dat verweerder er zonder meer vanuit gaat dat zij hun kinderen tot op zekere hoogte de Indische taal en cultuur hebben bijgebracht, maar dat hij op geen enkele wijze aantoonde dat zij effectief

hun moedertaal met hun kinderen spreken. Zij stellen dat zij zeer goed Nederlands spreken en dat “*het evengoed mogelijk is*” dat zij hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden.

In dit betoog van verzoekers leest de Raad niet dat verzoekers hun kinderen niet minstens evenzeer opvoeden in hun moedertaal. Rekening houdend met verzoekers’ eigen afkomst uit India waar zij het grootste deel van hun leven hebben verbleven en waar zij nog een ruim familiaal netwerk hebben enerzijds en het precaire verblijf in België anderzijds, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk waar verweerder heeft geoordeeld dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Indische taal en cultuur bijbrengen. Ten overvloedige wijst de Raad erop dat verzoekers geen (begin van) bewijs voorleggen van hun Nederlandse talenkennis.

Door uiteen te zetten dat hun oudste kind nooit elders dan in België naar school ging, dat dit kind onderwijs in het Nederlands volgt, dat het onderwijssysteem in België verschillend is van dat in India en dat het naar school gaan in een ander land voor hun kind een zekere impact kan hebben, tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het gegeven dat hun dochter in België naar school gaat geen aanleiding geeft tot de vaststelling van het bestaan van een buitengewone omstandigheid. Verweerder wees er zo net op dat het oudste kind nog niet leerplichtig is en zij het basisonderwijs nog moet aanvatten en dat in deze omstandigheden niet kan blijken dat het kind bij een terugkeer een onherstelbare leerachterstand zou oplopen, waarbij ook werd opgemerkt dat dit kind gelet op haar nog jonge leeftijd over een voldoende aanpassingsvermogen beschikt aan de taal en het onderwijs in het land van herkomst. Op geen enkele wijze gaan verzoekers in op deze concrete vaststellingen in de eerste bestreden beslissing, of duiden zij concreet waarom ondanks deze elementen dit kind een leerachterstand zou oplopen.

In dit verband merkt de Raad ook op dat dagelijks ouders met hun gezin verhuizen naar het buitenland, al dan niet om werk gerelateerde redenen, en kinderen zich dus dienen aan te passen aan een nieuwe leefwereld, waar andere talen worden gebruikt, en een ander onderwijssysteem. Er blijkt niet dat dit in regel grote problemen veroorzaakt. Zoals verweerder ook terecht aanhaalt in de eerste bestreden beslissing, vertrekt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook van het uitgangspunt dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Er kan niet worden geconcludeerd dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door het feit dat verzoekers’ kind zal worden geconfronteerd met een ander onderwijssysteem niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. Het gegeven dat de Raad van State in bepaalde arresten heeft gesteld dat het schoolgaan van een minderjarig kind een buitengewone omstandigheid “*kan*” uitmaken wil niet zeggen dat verweerder niet zou vermogen te besluiten dat het feit dat verzoekers’ kind schoolgaand is in casu, gelet op de in de eerste bestreden beslissing voorziene redengeving, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanzien. Verzoekers gaan er aan voorbij dat de Raad van State ook al meermaals heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is om te besluiten dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (cf. RvS 18 april 2002, nr. 105.633; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 en RvS 14 maart 2006, nr. 156.325).

Verzoekers’ stelling dat een terugkeer naar India gepaard zal gaan met het afbreken van een schooljaar is niet meer dan een ongefundeerde bewering. Verzoekers kunnen immers vragen om de termijn om het grondgebied te verlaten te laten verlengen op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat het schooljaar momenteel in België is afgelopen en dat verzoekers aldus kunnen terugkeren naar India, zonder daarbij een schooljaar af te moeten breken.

Verzoekers’ verwijzing naar allerhande rechtspraak wijzigt niets aan het feit dat iedere zaak individueel moet worden onderzocht en dat verweerder heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat in voorliggende zaak het schoolgaan van de dochter van verzoekers geen buitengewone omstandigheid is. Hierbij dient er ook op te worden gewezen dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekers niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen genoemde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.8. In een derde onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat er geen rekening is gehouden met het hoger belang van hun kinderen. Zij geven aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling dat hun kinderen een voldoende aanpassingsvermogen hebben. Zij wijzen op een Nederlandse studie en een rapport van het Kinderrechtencommissariaat waaruit moet blijken dat de terugkeer van kinderen naar hun

land van herkomst, waar ze nooit verbleven, vaak ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, alsook een “ontwikkelingsbreuk”.

Er dient allereerst te worden opgemerkt dat verzoekers de genoemde studie en het genoemde rapport, niet hebben vermeld in hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij hebben nagelaten om deze stukken in hun aanvraag mee aan te voeren om de buitengewone omstandigheden aan te tonen, zodat het bestuur hiermee geen rekening kon of diende te houden bij het nemen van zijn beslissing.

Bovendien blijkt uit de bevindingen van de Nederlandse studie zoals verzoekers deze weergeven dat de impact van een terugkeer naar het land van herkomst op de ontwikkeling van kinderen afhangt van vele factoren. Het is dus telkens nodig de concrete, individuele situatie van de kinderen in ogenschouw te nemen. Een loutere verwijzing naar deze studie kan niet volstaan om aan te tonen dat de belangen van verzoekers' kinderen bij een terugkeer naar het land van herkomst noemenswaardig worden geschaad, zonder dat een en ander met concrete argumenten wordt onderbouwd. Verzoekers doen geen ernstige en concrete poging om aan te tonen dat de vermelde voorwaarden voor de ontwikkeling van de kinderen in het land van herkomst niet zijn vervuld voor wat hun kinderen betreft.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft verweerder verder wel degelijk een concreet en individueel onderzoek gedaan naar de vraag of het hoger belang van de kinderen in gevaar komt bij een terugkeer naar India. Hij oordeelde dat dit niet blijkt. Op de motivering inzake de geboorte van de kinderen in België en de scholing van het oudste kind in België werd reeds ingegaan. In zoverre verzoekers in hun aanvraag aanvoerden dat hun oudste kind onherroepelijke schade zou oplopen bij een terugkeer naar het land van herkomst en dit nefast zou zijn voor haar ontwikkeling, hierbij ook verwijzend naar artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), heeft verweerder in de eerste bestreden beslissing – naast de motivering dat het Kinderrechtenverdrag in zijn geheel geen rechtstreekse werking heeft – verder nog geantwoord als volgt:

“Volledigheidshalve merken we op dat, wat betreft artikel 6 van het IVRK, betrokkenen niet aantonen dat India niet de mogelijkheden van ontwikkeling van hun kind in de ruimste zin kan waarborgen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen niet aannemelijk maken dat het hoger belang van hun dochter geschaad zal worden door een terugkeer naar India. We merken op dat hun dochter nog zeer jong is, namelijk vijf jaar. Op die leeftijd zijn de belangrijkste zorgfiguren de ouders, waarvan zij niet gescheiden wordt. Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat zij hier een groot sociaal netwerk heeft opgebouwd. Integendeel, uit de voorgelegde attesten blijkt dat zij hier enkel naar de kleuterschool gaat. Er wordt niet aangetoond dat zij deelneemt aan buitenschoolse activiteiten. We stellen dus vast dat hun dochter buiten haar ouders geen sociaal netwerk opbouwde, dat zij niet deelneemt aan buitenschoolse activiteiten en dat hun dochter op schools vlak haar basisonderwijs nog dient aan te vangen. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar India het belang van hun dochter schaadt en dat hun dochter in India niet kan opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen haar ruimer familiaal kader. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers beperken er zich thans toe om te wijzen op het gegeven dat hun kinderen sinds hun geboorte in België hebben verbleven en dat zij nooit het land van hun ouders hebben bezocht en zij er niemand kennen, om hieruit af te leiden dat een terugkeer naar dit land zou leiden tot psychische en psychologische schade. Met dit zeer algemene betoog weerleggen verzoekers de door verweerder gedane vaststellingen niet en tonen zij niet aan dat deze op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet aannemelijk is gemaakt dat het hoger belang van het kind wordt miskend bij een terugkeer naar India, minstens voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Andermaal gaan verzoekers op geen enkele wijze in op de gedane vaststellingen dat de kinderen buiten hun ouders nog geen sociaal netwerk opbouwden in België, dat zij niet worden gescheiden van hun ouders en de nabijheid van hun ouders dus is gevrijwaard, dat het oudste kind haar basisonderwijs nog moet aanvragen, dat er nog een ruim familiaal netwerk aanwezig is in het land van herkomst en dat geen argumenten werden aangebracht dat de kinderen in India niet zouden kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving of dat hun ontwikkelingsmogelijkheden in de ruimste zin er niet zouden zijn gewaarborgd. Zij weerleggen deze vaststellingen niet. In deze omstandigheden tonen verzoekers niet aan dat er een noemenswaardig risico is op psychische of psychologische schade voor hun kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst, dat verweerder niet de gepaste aandacht besteedde aan de belangen van hun kinderen of dat de beoordeling van verweerder kennelijk onredelijk is.

Verder dient er nog te worden opgemerkt dat wanneer verweerder, op basis van de hem voorgelegde stukken, niet overtuigd is van het feit dat een kind schade dreigt op te lopen ingevolge een bestuurlijke beslissing, vervolgens op hem, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, ook geenszins de verplichting rust om aan te tonen dat het uitgesloten is dat dit kind in de toekomst enig probleem zou kunnen ervaren. Het bestuur is immers niet gehouden tot het onmogelijke. Het feit dat verweerder, gezien de overwegingen in de eerste bestreden beslissing, de mening van verzoekers dat hun kinderen gevaar zullen lopen en zullen worden geconfronteerd met ontwikkelingsstoornissen niet deelt toont aan dat hij bepaalde risico's anders inschat, maar leidt niet tot de conclusie dat zijn risico-inschatting kennelijk onredelijk is. Gelet op wat voorafgaat, staat afdoende vast dat verweerder het hoger belang van de kinderen op daadwerkelijke en concrete wijze in aanmerking heeft genomen en dit ook los van het gedrag en de verantwoordelijkheid van de ouders. Verzoekers hebben bijgevolg ook geen voldoende belang bij hun kritiek op de bijkomende en niet-determinerende vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het de ouders zijn die de belangen van hun oudste kind hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf. Deze vaststelling heeft verweerder er niet van weerhouden wel degelijk het dossier van verzoekers ook te onderzoeken in het licht van het belang van de kinderen. De bekritiseerde vermelding doet geen afbreuk aan het gegeven dat de belangen van de kinderen wel degelijk het voorwerp hebben uitgemaakt van een nauwgezette en individuele beoordeling. Verzoekers brengen geen concrete, op hun kinderen betrokken, argumenten naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen. Er is in de voorliggende zaak geen sprake van dat verweerder het hoger belang van het kind zonder meer terzijde zou hebben geschoven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een ogenblik dat zij in illegaal verblijf waren.

Met hun verwijzing naar het rapport van het Kinderrechtcommissariaat gaan verzoekers er nog aan voorbij dat hun jongste kind nog maar één jaar oud is en verweerder er inzake het oudste kind net op wees dat dit kind hier nog niet leerplichtig is en het zijn basisonderwijs nog moet aanvatten. In deze omstandigheden wordt, zo wordt herhaald, geen kennelijke onredelijkheid in de beoordeling aangetoond.

2.9. Uit de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de in de aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. Verzoekers' uiteenzetting laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde.

2.10. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

Zij verwoorden hun tweede middel als volgt:

"[...] Eerste onderdeel: betreffende de schending van artikel 12 IVRK en artikel 22bis G.W.

Overeenkomstig artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet hebben de kinderen van verzoekers, die minderjarig waren op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9bis Vw., het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat dit in casu niet gebeurd is en verweerder een beslissing heeft genomen zonder dat de kinderen van verzoekers gehoord werden, minstens een vertegenwoordiger.

Nochtans heeft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, zoals blijkt uit het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin duidelijk werd geoordeeld dat artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft.

Overigens dient volgens het artikel 22bis, tweede lid G.W. het belang van het kind de eerste overweging te zijn bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer een kind, dat toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van de kinderen van verzoekers en zonder hen of een vertegenwoordiger te horen, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

[...] Tweede onderdeel: betreffende de schending van artikel 3 IVKR en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Dat artikel 24 van het Handvest als volgt luidt :

"De rechten van het kind

Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

Ieder kind heeft het recht regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 72 en 13 van dat Verdrag. (...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

"78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Deticek, punt34).

Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de

bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen”.

Dat de bestreden beslissing geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de repercussies die een verhuis naar India op de kinderen zou hebben, noch onderzocht heeft of het in het belang van de kinderen is om in België verblijven.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing blijkt ook maar enigszins of het dossier van verzoekers in het licht van het belang van de kinderen werd onderzocht, waardoor er sprake is van een schending van artikel 24 van het Handvest en artikel 3 IVRK.”

2.13. In een eerste onderdeel van het middel betogen verzoekers dat er sprake is van een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet. Zij stellen dat hun kinderen het recht hebben om te worden gehoord in alle procedures die (mee) op hun betrekking hebben en dat dit in casu niet is gebeurd.

Het staat echter niet ter discussie dat verzoekers de mogelijkheid hadden om bij hun aanvraag, die zij uitdrukkelijk ook in functie van hun kinderen hebben ingediend, alle, volgens hen nuttige, gegevens en stukken naar voor te brengen, ook wat betreft de belangen van hun kinderen. Verzoekers konden bovendien ook in de periode voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen alle door hen dienstig geachte gegevens, ook aangaande hun kinderen, aan het bestuur overmaken. Zij geven niet aan dat zij deze mogelijkheid niet hebben gekregen. Bovendien blijkt dat verzoekers hun aanvraag driemaal hebben kunnen actualiseren, waaronder ook inzake de medische problemen van hun jongste dochter. Er kan niet worden ingezien waarom de, overigens zeer jonge, kinderen van verzoekers afzonderlijk hadden moeten worden gehoord, nu er redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij worden vertegenwoordigd door hun ouders, die de aanvraag voor hen allen hebben ingediend.

In zoverre verzoekers andermaal aanvoeren als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met de belangen van hun kinderen of hieraan onvoldoende gewicht hebben gegeven, volstaat een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel waarin reeds is vastgesteld dat dit wel degelijk het geval was. Verzoekers geven niet aan dat enig concreet aspect dat de situatie van hun kinderen kenmerkt onterecht niet in de beoordeling is betrokken. Evenmin tonen zij trouwens aan dat inzake de belangen van hun kinderen nog overige concrete elementen hadden kunnen worden aangereikt.

Een schending van artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet of van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

2.14. In een tweede onderdeel van het middel wijzen verzoekers op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest. Zij voeren aan dat geen enkel onderzoek zou zijn gedaan naar de repercussies die een verhuis zou hebben op hun kinderen en evenmin werd onderzocht of het in het belang is van hun kinderen om in België te verblijven. Zij zijn andermaal van mening dat hun dossier niet in het licht van het belang van hun kinderen is onderzocht.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en de vraag of verzoekers in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienstig de schending van artikel 24 van het Handvest kunnen inroepen, merkt de Raad op dat – zoals dit blijkt uit de bespreking van het eerste middel – verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk de belangen van verzoekers' kinderen concreet in zijn beoordeling heeft betrokken en niet blijkt dat de gedane beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In het licht van de gedane vaststellingen blijkt niet dat verweerder het hoger belang van de kinderen heeft veronachtzaamd. Deze vaststelling kan volstaan om te besluiten dat verzoekers' betoog niet kan worden aangenomen.

Een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag of van artikel 24 van het Handvest blijkt niet.

2.15. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zetten hun middel uiteen als volgt:

[...] Dat verzoekers reeds sedert 2015 in België verblijven en zij ondertussen sociale en zakelijke relaties hebben opgebouwd, o.m. door hun integratie, tewerkstelling, talenkennis en het schoollopen van hun kind. Dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Dat het EHRM voorts heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Gelet op wat voorafgaat, verzoekers dan ook een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

[...] Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoekers en hun kinderen niet in België kunnen verblijven, de plaats waar zij al jaren een privé- en gezinsleven hebben opgebouwd.

Dat dit een verregaande ingreep is op hún recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een privé- en familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers en hun kinderen wonen samen en verblijven reeds jaren in de Belgische samenleving, waar zij sociale en zakelijke relaties hebben aangeknoopt, o.m. door tewerkstelling en schoollopen.

[...] Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, noch er enige rekening werd gehouden met het belang van de kinderen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het gezinsleven van verzoekers en hun kinderen en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekers en hun kinderen teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

[...] Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de beoogde doel om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn partner) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.17. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekers beroepen zich op een privé- en gezinsleven in België.

In dit verband moet worden benadrukt dat de situatie van verzoekers er een is van een eerste toelating tot verblijf. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering van een voortgezet

verblijf. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdelingen op zijn grondgebied te laten blijven zodat zij hun recht op gezins- en privéleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging tussen het belang van de vreemdeling (en eventuele gezins- of familieleden) enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel vanuit het buitenland moet worden ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144).

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat verweerder op uitgebreide wijze in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd aangaande de ingeroepen elementen in het kader van artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM, ter bescherming van hun in België opgebouwde privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen

ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In India, daartegen, zo blijkt uit hun verklaringen afgelegd tijdens de asielpcedure, beschikken ze nog over een ruim familiaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun een tiental getuigenverklaringen voorleggen. Hieruit blijkt echter niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de vorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar India uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Zoals dit blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel van verzoekers werden in de eerste bestreden beslissing ook de belangen van de kinderen concreet betrokken.

Nu de bestreden beslissingen handelen over alle gezinsleden, en deze dus geenszins tot doel of gevolg hebben dat de gezinsleden van elkaar zouden worden gescheiden, valt vooreerst niet in te zien dat deze beslissingen zijn genomen met miskennis van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven. Verzoekers tonen ook niet aan dat enige door hen ingeroepen concrete hinderpaal om het gezinsleven verder te zetten in hun land van herkomst onterecht niet in rekening werd gebracht of werd aanvaard. Enige verdere belangenafweging drong zich dus ook niet op.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel is verder ook reeds gebleken dat verweerder op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers' minderjarige kinderen. Zoals volgt uit de rechtspraak van het EHRM, omvat het belang van het kind twee aspecten, namelijk enerzijds het behouden van de eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind. Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de leeftijd en de belangen van verzoekers' minderjarige kinderen in rekening zijn gebracht bij het nemen van deze beslissing en voorafgaand aan de afgifte van de bestreden bevelen.

Er moet worden herhaald dat verweerder de eenheid van het gezin eerbiedigt. Zeker gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, moet dit ook als primordiaal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat de banden van de kinderen met België zoals aangevoerd in de aanvraag, werden onderschat of onterecht niet in rekening zijn gebracht. Verweerder heeft echter vastgesteld dat op geen enkele wijze blijkt dat een scholing niet in India kan worden verkregen. Hij wees erop dat de scholing van het oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur vereist, die niet in het land van herkomst is te vinden. Verder merkte verweerder op dat beide kinderen momenteel heel jong zijn en nog niet leerplichtig in België. Zij moeten hun basisonderwijs nog aanvragen. Verweerder oordeelde vervolgens dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers hun kinderen wel degelijk tot op zekere hoogte de taal en cultuur van hun land van herkomst hebben bijgebracht. Hij hield er hierbij rekening mee dat de kinderen via hun ouders een band hebben met India en dat het gezin nooit werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur in België, waardoor verzoekers moeten hebben beseft dat het verblijf in België hooguit voorlopig was toegestaan. Nog werd vastgesteld dat de kinderen nog geen sociaal netwerk los van hun ouders hebben opgebouwd in België, dat er in het land van herkomst nog een ruim familiaal netwerk bestaat en dat niet wordt aangetoond dat in India de mogelijkheden van ontwikkeling in de ruimste zin niet zijn gewaarborgd en de kinderen er niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van de ouders en opgenomen binnen een ruimer familiaal kader. Er werd reeds vastgesteld dat deze beoordeling noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk is en geenszins blijkt dat het oudste kind haar scholing zou moeten onderbreken. Aldus moet worden aangenomen dat verweerder wel degelijk oog heeft gehad voor de concrete belangen van de kinderen en hieraan een zeker gewicht heeft toegekend. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskennis van het hoger belang van de betrokken kinderen.

Door het louter andermaal aanvoeren dat zij een privéleven hebben ontwikkeld in België, nu zij hier sedert 2015 verblijven en hier sociale en zakelijke relaties hebben opgebouwd door hun integratie, tewerkstelling, talenkennis en het schoollopen van hun oudste kind, tonen verzoekers nog niet aan dat de beoordeling van verweerder steunt op een incorrecte feitenvinding of dat de verplichting voor hen om tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het privé- en/of gezins- of familieleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekers enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en/of privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.18. Het derde middel is ongegrond.

2.19. In een vierde middel, dat duidelijk is gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"[...] Dat aan verzoekers bevelen om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, werden betekend op grond van artikel 7, eerste lid, 1° Vw., nl. omdat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Voor het overige wordt geen enkele motivering gegeven waarom het noodzakelijk was om aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten, af te leveren.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde

artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur" (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Aangezien de bevelen om het grondgebied te verlaten enkel een verwijzing inhouden naar een wetsartikel, doch verdere geen enkele motivering inhouden, is het duidelijk dat deze een schending behelzen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

[...] Bovendien zijn overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet over geldige paspoorten en visa beschikken.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met o.a. het gezins- en familieleven van verzoekers en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat verweerder dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze is overgegaan tot het afleveren van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053)."

2.20. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt de Raad vast dat de tweede en derde bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergegeven op basis waarvan deze beslissingen zijn genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geïndiceerd dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat er bijgevolg grond is om hen bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Zij geven er ook blijk van kennis te hebben kunnen nemen van deze motieven. Zij tonen niet met concrete argumenten aan dat deze motivering in hun specifieke geval niet als afdoende is te beschouwen, opdat zij in staat zijn om op nuttige wijze in rechte op te komen tegen de hen afgegeven bevelen. Dit des te meer nu verweerder de door hen ingeroepen omstandigheden waarom zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst voor het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging via de reguliere procedure reeds heeft beantwoord en weerlegd in de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en tezamen met de bevelen aan verzoekers ter kennis werd gebracht. Verzoekers hebben dus kennis kunnen nemen van het geheel van de motieven. Een schending van de

formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

2.21. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Er moet worden vastgesteld dat verweerder heeft gewacht met de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten tot nadat hij verzoekers' aanvragen voor een verblijfsmachtiging had behandeld. Inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelde verweerder vast dat deze ongegrond is en de medische problemen van verzoekers' jongste kind een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelde verweerder in de eerste bestreden beslissing vast dat niet is aangetoond dat verzoekers zijn verhinderd om samen met hun minderjarige kinderen het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst, minstens voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland. Hierbij werd reeds rekening gehouden met het gezins- en privéleven van verzoekers en met de specifieke belangen van de minderjarige kinderen, zoals beschermd in (onder meer) artikel 8 van het EVRM.

Hieruit blijkt reeds dat verweerder voorafgaand aan en bij afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten het gezinsleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht, zoals wordt vereist in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een administratieve nota in het door verweerder neergelegde dossier bevestigt dat hij, voorafgaand aan de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in aanmerking nam. Verweerder noteerde dat de beide kinderen nog niet leerplichtig zijn, dat de bestaande gezinseenheid blijft behouden en dat hoewel er medische elementen in functie van het jongste kind werden aangehaald deze reeds onderzocht zijn geweest en de procedure als ongegrond werd afgesloten. In deze omstandigheden was verweerder van mening dat noch het hoger belang van het kind noch het gezinsleven noch enige medische problematiek zich verzette tegen de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.22. In de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verder geen toepassing gemaakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel, dat regels bepaalt met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod, is ook niet van toepassing, nu de tweede en derde bestreden beslissing geen beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod zijn. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers dienstig de schending van dit wetsartikel kunnen aanvoeren in de huidige procedure.

2.23. Rekening houdend met wat voorafgaat, tonen verzoekers ten slotte niet aan dat de bestreden bevelen niet op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen. Hierbij kan nog worden gewezen op het gegeven dat verzoekers geenszins betwisten dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt andermaal niet aangetoond.

2.24. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

I. CORNELIS